PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

WERSJA KOŃCOWA
A6-0174/2005

31.5.2005

*

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie inicjatywy Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa dotyczącej projektu decyzji ramowej w sprawie zabezpieczania danych przetwarzanych i przechowywanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub danych w publicznych sieciach komunikacyjnych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępczości i przestępstw kryminalnych, w tym terroryzmu
(8958/2004 – C6-0198/2004 – 2004/0813(CNS))

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdawca: Alexander Nuno Alvaro

Objaśnienie używanych znaków

*	Procedura konsultacji *większość oddanych głosów*
**I	Procedura współpracy (pierwsze czytanie) *większość oddanych głosów*
**II	Procedura współpracy (drugie czytanie) *większość oddanych głosów by zatwierdzić wspólne stanowisko większość głosów ogólnej liczby posłów do PE by odrzucić lub wprowadzić poprawki do wspólnego stanowiska*
***	Procedura zgody *większość głosów ogólnej liczby posłów do PE, za wyjątkiem przypadków ujętych w art. 105, 107, 161 i 300 Traktatu WE oraz w art. 7 Traktatu UE*
***I	Procedura współdecyzji (pierwsze czytanie) *większość oddanych głosów*
***II	Procedura współdecyzji (drugie czytanie) *większość oddanych głosów by zatwierdzić wspólne stanowisko wymagana większość głosów ogólnej liczby posłów do PE by odrzucić lub wprowadzić poprawki do wspólnego stanowiska*
***III	Procedura współdecyzji (trzecie czytanie) *większość oddanych głosów by zatwierdzić wspólny projekt*

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki do tekstu legislacyjnego

W poprawkach Parlamentu oznaczenia zaznaczone są wytłuszczonym drukiem i kursywą. Oznaczenia zwykłą kursywą są wskazówką dla służb technicznych, że proponowana jest, w celu opracowania tekstu końcowego, korekta elementów tekstu legislacyjnego (np. elementów w oczywisty sposób błędnych lub brakujących w danej wersji językowej.) Sugestie korekty wymagają zgody właściwych służb technicznych.

SPIS TREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 5

BEGRÜNDUNG 6

OPINIA KOMISJI PRAWNEJ.....10

PROCEDURA.....13

PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie inicjatywy Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa, dotyczącej projektu decyzji ramowej w sprawie zabezpieczania danych przetwarzanych i przechowywanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub danych w publicznych sieciach komunikacyjnych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępczości i przestępstw kryminalnych, w tym terroryzmu
(8958/2004 – C6-0198/2004 – 2004/0813(CNS))

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

– uwzględniając inicjatywę Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa (8958/2004)[1],

– uwzględniając art. 34 ust. 2 litera b) Traktatu UE,

– uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu UE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0198/2004),

– uwzględniając opinię Komisji Prawnej na temat zaproponowanej podstawy prawnej,

– uwzględniając art. 93, art. 51 oraz art. 35 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0174/2005),

1. odrzuca inicjatywę Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa;

2. zwraca się do władz Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa o wycofanie inicjatywy;

3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji jak również rządom Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa.

[1] Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.

BEGRÜNDUNG

I. Ziel des Vorschlags

Im Rahmen der Ratstagung für Justiz und Inneres am 29./30. April 2004 haben Frankreich, Großbritannien, Irland und Schweden einen gemeinsamen Vorschlag[2] für einen Rahmenbeschluss zur Vorratsspeicherung von Kommunikationsdaten vorgelegt. Hintergrund der Initiative ist eine am 25. März 2004 vom Europäischen Rat verabschiedeten Erklärung zum Kampf gegen den Terrorismus[3], in der der Rat beauftragt wurde, Maßnahmen für die Erarbeitung von Rechtsvorschriften über die Aufbewahrung von Verkehrsdaten durch Diensteanbieter zu prüfen.

Ziel des Vorschlages ist die Erleichterung der justiziellen Zusammenarbeit in Strafsachen, indem die Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Vorratsdatenspeicherung, die durch Diensteanbieter eines öffentlich zugänglichen elektronischen Kommunikationsdienstes verarbeitet und gespeichert werden, für die Zwecke der Vorbeugung, Untersuchung, Feststellung und Verfolgung von Straftaten, einschließlich Terrorismus, angeglichen werden.

Erfasst werden sollen Verkehrs- und Standortdaten einschließlich Teilnehmer- und Nutzerdaten, die im Rahmen von Telefonie, SMS-Kurzmitteilungen und Internet-Protokollen, einschließlich E-Mails erzeugt werden, wobei die Inhalte der Kommunikation nicht erfasst werden sollen. Grundsätzlich ist im Rahmen des Vorschlages eine Speicherdauer von mindestens 12 und maximal 36 Monaten vorgesehen. Für die zweite und dritte Gruppe können die Mitgliedstaaten Abweichungen von der vorgesehenen Speicherfrist beschließen. Die Mitgliedstaaten sollen im Rahmen von Rechtshilfeersuchen auf die in den anderen EU-Staaten vorhandenen Vorratsdaten zugreifen können. Entschädigungsregeln für entstehende Kosten enthält der Vorschlag nicht.

II. Bewertung des Vorschlags

Der Berichterstatter hegt erhebliche Zweifel sowohl an der Wahl der Rechtsgrundlage (1.) als auch an der Verhältnismäßigkeit der Maßnahme (2.). Darüber hinaus weist er auf die Möglichkeit einer Verletzung des Art. 8 der Europäischen Menschenrechtskonvention hin (3.).

1. Rechtsgrundlage

Die vom Rat gewählte Rechtsgrundlage steht nach Auffassung des Berichterstatters nicht im Einklang mit der Europäischen Gesetzgebung. Vielmehr besteht der Vorschlag aus verschiedenen Maßnahmen, die sowohl der dritten als auch der ersten Säule der Union zuzuordnen sind.

Der Rat geht von seiner alleinigen Gesetzgebungsbefugnis gemäß Titel VI des Vertrages über die Europäische Union (EUV) aus und beruft sich auf Art. 31 Abs. 1 Buchstabe c i. V. m. Art. 34 Abs. 2 Buchstabe b EUV.

Der Berichterstatter geht jedoch davon aus, dass es sich bei den vorgeschlagenen Maßnahmen

[2] Ratsdokument 8958/04 v. 28. April 2004
[3] Ratsdokument 7764/04 v. 28. März 2004

um zwei getrennte Bereiche handelt. Zum einen soll im vorliegenden Ratsvorschlag unter anderem die Verpflichtung zur Aufbewahrung der Daten durch die *Service Provider*, die Definition der Daten und die Dauer der Aufbewahrung festgelegt werden, was in den Bereich des Gemeinschaftsrechts fällt. Zum anderen geht es neben anderem um den Zugang und den Austausch der gespeicherten Daten innerhalb der Mitgliedstaaten, wobei es sich um ein gemeinsames Vorgehen im Bereich der justiziellen Zusammenarbeit in Strafsachen handelt, der somit in den Bereich des dritten Pfeilers fällt.

Bereits heute existieren Gemeinschaftsregelungen bzgl. der Verpflichtung von *Service Providern*. Bei den hier in Frage stehenden Daten handelt es sich um Daten i. S. d. Art. 1 i. V. m. Art. 2 a der Richtlinie 95/46/EG vom 24. Oktober 1995. Die Richtlinie behandelt die allgemeinen Verpflichtungen der Mitgliedstaaten zur Gewährleistung des Schutzes der Privatsphäre natürlicher Personen bei der Verarbeitung personenbezogener Daten. Des weiteren wird durch die Richtlinie 2002/58/EG vom 12. Juli 2002 speziell die Verarbeitung personenbezogener Daten und der Schutz der Privatsphäre in der elektronischen Kommunikation geregelt. Das hinter beiden Regelungen stehende Prinzip besagt, dass die gespeicherten Daten dann zu löschen sind, wenn ihre Aufbewahrung sich nicht mehr rechtfertigt. Die Möglichkeit der Aufbewahrung von Daten wird den einzelnen Mitgliedstaaten ausnahmsweise in Art. 15 der Richtlinie 2002/58/EG eröffnet, sofern es zur Bekämpfung der Kriminalität notwendig, angemessen und verhältnismäßig erscheint. Auf eine Aufbewahrungsfrist konnten sich die Mitgliedstaaten in den Verhandlungen zur Datenschutzrichtlinie für Kommunikation nicht einigen und es wurde auf eine Festlegung verzichtet.

Damit steht die vom Rat gewählte Rechtsgrundlage der Bestimmung des Art. 47 EUV entgegen, wonach der EUV die Vorschriften des Vertrages zur Gründung der Europäischen Gemeinschaft (EGV) unberührt lässt. Demnach darf keine Regelung des EUV sich auf die Bestimmungen des EGV auswirken. Die Auswirkung auf das Gemeinschaftsrecht ergibt sich im vorliegenden Fall aus der Nichtbeachtung des bereits existierenden gemeinschaftlichen Rechtsrahmens. Daher fällt unter anderem die Verpflichtung der Provider zur Speicherung an sich, die Definition der zu speichernden Daten sowie die Aufbewahrungsdauer in den Regelungsbereich des EGV.

Die hier vorgeschlagenen Maßnahmen müssen aus logischen Gründen auf derselben Rechtsgrundlage basieren wie der bereits bestehende Rechtsrahmen. Damit wäre auch hier Art. 95 EGV zugrunde zu legen, der das Verfahren der Mitentscheidung vorsieht.

Diese Auffassung wird durch den Rechtsausschuss des Europäischen Parlaments gestützt. Der Berichterstatter wurde darüber informiert, dass sowohl der juristische Dienst der Europäischen Kommission als auch der des Rates mit dieser Rechtsauslegung übereinstimmen.

2. Verhältnismäßigkeit der Maßnahme

Darüber hinaus bezweifelt der Berichterstatter die Verhältnismäßigkeit der Maßnahmen im Einzelnen. Sie stehen nicht in einer angemessenen Zweck-Mittel-Relation, da sie weder geeignet noch erforderlich sind und eine unzumutbare Härte für die Betroffenen darstellen.

Bei dem zu speichernden Datenvolumen insbesondere im Bereich des Internets bezweifelt der Berichterstatter, dass eine zielführende Auswertung der Daten überhaupt möglich ist.

Teilnehmer aus dem Umfeld der organisierten Kriminalität und des Terrorismus werden die Verfolgbarkeit ihrer Daten leicht zu verhindern wissen. Möglichkeiten hierzu wären der Erwerb von Telefonkarten durch Strohmänner oder wechselnd eingesetzte Mobiltelefone von ausländischen Anbietern, die Nutzung öffentlicher Telefonzellen, die Veränderung der bei der Nutzung eines E-Mail-Service verwendeten IP-Adresse oder E-Mail-Adresse oder gleich die Nutzung von Internet *Service Providern*, die außerhalb Europas liegen und einer Verpflichtung bezüglich der Vorratsdatenspeicherung nicht unterliegen.

Sofern sämtliche von dem Vorschlag umfasste Verkehrsdaten tatsächlich gespeichert werden müssten, würde im Netz eines großen Internet-Providers bereits bei heutigem Verkehrsaufkommen eine Datenmenge von 20 - 40.000 Terabyte anfallen. Dies ist ein Datenvolumen, das ungefähr 4 Mio. km gefüllter Aktenordner entspricht - dies entspricht wiederum zehn Aktenbergen, die jeweils von der Erde bis zum Mond reichen würden. Bei dieser gewaltigen Datenmenge würde ein einmaliger Suchlauf bei einem Einsatz der vorhandenen Technik ohne zusätzliche Investitionen 50-100 Jahre dauern. Die rasche Verfügbarkeit der angeforderten Daten ist somit zu bezweifeln.

Gegenüber dem bestehenden Vorschlag der umfassenden Vorratsdatenspeicherung könnte das Mittel der anlassbezogenen Speicherung, welches u. a. auch von der *Cybercrime-Convention* des Europarats[4] vorgegeben ist, sowohl gleich geeignet als auch milder sein.

Mit Blick auf die Begründung des Rates zur Ablehnung dieser Alternative[5] drängt sich die Frage auf, inwiefern die vorgesehene Vorratsdatenspeicherung mit dem Prinzip der Unschuldsvermutung vereinbar ist.

Der vorliegende Vorschlag geht außerdem nicht auf die möglichen Belastungen der Betroffenen ein. Neben den tiefen Eingriffen in den Schutz der persönlichen Daten des Einzelnen, sind enorme Belastungen für die europäische Telekommunikationsindustrie, insbesondere für kleinere und mittlere Telekommunikationsunternehmen zu befürchten.

Kosten erwachsen in diesem Zusammenhang vor allen Dingen aus:

- der Anpassung der Systemtechnik zur Generierung und Speicherung der Daten,
- der Anpassung der betrieblichen Abläufe zur sicheren Archivierung der Daten sowie
- der Bearbeitung und Auswertung von Anfragen der Sicherheitsbehörden.

Der hierfür erforderliche Investitionsaufwand im Bereich der klassischen leitungsvermittelten Telefonie liegt nach Schätzungen verschiedenster größerer Unternehmen innerhalb der Mitgliedstaaten bei 180 Mio. Euro im Jahr pro Unternehmen mit jährlichen Betriebskosten bis

[4] ETS Nr. 185, 8. November 2001; die Konvention wurde noch nicht in allen Mitgliedstaaten umgesetzt.
[5] Ratsdokument 8958/04 ADD 1. In dem erläuternden Dokument zum Rahmenbeschluss über die Vorratsdatenspeicherung wird lediglich festgestellt, dass die anlassbezogene Speicherung von Daten "keinen Beitrag zur Überprüfung von Personen leisten kann, die noch nicht verdächtigt werden, einer kriminellen oder terroristischen Organisation anzugehören [...] Sie kann daher nicht den Bedarf der Sicherheits-, Geheimdienst- und Strafverfolgungsstellen im Hinblick auf die Bekämpfung heutiger Straftäter, zu denen auch Terroristen gehören, decken"

zu 50 Mio. Euro. Für kleinere und mittlere Unternehmen wäre der Geschäftsbetrieb sicher gefährdet. Die Belastungen im Bereich des Internets würden den Investitionsaufwand bei der klassischen leitungsvermittelten Telefonie nach Schätzungen um ein Vielfaches übersteigen. Der Artikel 36 Ausschuss schlägt deswegen vor, weiterhin lediglich die ohnehin anfallenden Daten zu erfassen[6].

Der Vorschlag des Rates mangelt an einer europaweit harmonisierten Regelung zur Verteilung der hierdurch entstehenden Kostenlast. Es entstünden Wettbewerbsverzerrungen, die langfristig tragfähige Wettbewerbsstrukturen gefährden und damit die Vollendung eines einheitlichen europäischen Binnenmarktes verhindern könnten.

3. Vereinbarkeit mit Artikel 8 der Europäischen Menschenrechtskonvention

Der Berichterstatter sieht weiterhin eine Verletzung des Art. 8 der Europäischen Menschenrechtskonvention.

Die Datenüberwachung und -speicherungen sind abzulehnen, sofern sie nicht drei grundlegende Kriterien erfüllen, die sich aus der Auslegung von Art. 8 Abs. 2 der Europäischen Menschenrechtskonvention durch den Europäischen Gerichtshof für Menschenrechte ergeben: Sie müssen gesetzlich vorgesehen, in einer demokratischen Gesellschaft notwendig sein und einem der in der Konvention aufgeführten legitimen Ziele dienen[7]. Wie oben dargestellt erscheint die Erfüllung aller notwendigen Kriterien im Rahmen des vorliegenden Vorschlags zumindest fraglich[8].

III. Ergebnis

Aus den genannten Gründen lehnt der Berichterstatter den vorliegenden Entwurf eines Rahmenbeschlusses ab und fordert die vier Mitgliedstaaten auf, ihren Vorschlag zurückzuziehen.

Der Berichterstatter erwartet, dass die Mitgliedstaaten eine Studie vorlegen, die die Notwendigkeit der geplanten Vorratsdatenspeicherung unzweifelhaft belegt. Anschließend schlägt der Berichterstatter vor, die Verpflichtung zur Datenspeicherung, die Definition der zu speichernden Daten und die Dauer der Speicherung in einer von den übrigen Regelungen getrennten Richtlinie zu behandeln. Er fordert die Kommission auf, einen entsprechenden Vorschlag zu erarbeiten. Der Berichterstatter weist darauf hin, dass durch die Umsetzung der *Cybercrime-Convention* des Europarates und die Verbesserung der grenzüberschreitenden Zusammenarbeit auf dem in Frage stehenden Gebiet bereits die Ziele des vorliegenden Richtlinienvorschlages erreicht werden könnten. Bevor also abschließend über neue Maßnahmen entschieden werden kann, sind zwingend die Ergebnisse der oben geforderten Studie zu berücksichtigen. In dem Fall, in dem der Vorschlag des Rates wider Erwarten eine Mehrheit erhalten sollte, dringt der Berichterstatter darauf, eine Überprüfung der Maßnahmen nach drei Jahren auf der Basis einer Evaluierung in den Text aufzunehmen, um die tatsächliche

[6] 15098/04 vom 23. November 2004

[7] Artikel 29 Datenschutzgruppe, 11885/04 vom 9. November 2004

[8] Der Europäische Gerichtshof für Menschenrechte hat betont, dass die Vertragsstaaten kein unbeschränktes Ermessen haben, Personen in ihrem Hoheitsgebiet einer heimlichen Überwachung zu unterwerfen. Angesichts der Tatsache, dass entsprechende Befugnisse mit der Begründung, die Demokratie verteidigen zu wollen, diese gerade zu unterminieren oder zu zerstören drohen, betont der Gerichtshof, dass die Vertragsstaaten zur Bekämpfung der Spionage oder des Terrorismus nicht jede Maßnahme beschließen dürfen, die sie für angemessen halten.

Wirksamkeit festzustellen und damit die Vorratsdatenspeicherung zu rechtfertigen.

OPINIA KOMISJI PRAWNEJ

Pan Jean-Marie Cavada
Przewodniczący
Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych
BRUKSELA

Dotyczy: Podstawy prawnej inicjatywy Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji i Zjednoczonego Królestwa mającej na celu przyjęcie przez Radę projektu decyzji ramowej w sprawie zabezpieczania danych przetwarzanych i przechowywanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub danych w publicznych sieciach komunikacyjnych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępczości i przestępstw kryminalnych, w tym terroryzmu.
(8958/2004 - C6-0198/2004 - 2004/0813(CNS))[1]

Szanowny Panie Przewodniczący,

Pismem z dnia 18 stycznia 2005 r., Pański poprzednik Jean-Louis Bourlanges zwrócił się do Komisji Prawnej, zgodnie z art. 35 ust. 2 Regulaminu, o weryfikację ważności oraz adekwatno ści podstawy prawnej ww. inicjatywy. Projekt opiera się na art. 31 ust. 1 pkt c) oraz art. 34 ust. 2 pkt b) Traktatu UE. W danym przypadku, zgodnie z art. 39 Traktatu UE, wymagana jest zwykła konsultacja z Parlamentem.

Komisja rozpatrzyła ww. pytanie na posiedzeniach w dniach 3 lutego oraz 31 marca 2005 r.

W dniu 25 marca 2004 r. Rada Europejska wezwała do ustalenia ogólnych zasad związanych z zabezpieczaniem danych generowanych przez usługodawców, mając świadomość, iż nowoczesne środki telekomunikacji otwierają nowe drogi dla międzynarodowej przestępczo ści, szczególnie dla terroryzmu.
W odpowiedzi na wniosek Rady i z myślą o usunięciu rozbieżności prawnych między Pa ństwami Członkowskimi zaproponowano, z inicjatywy 4 Państw Członkowskich (Francji, Irlandii, Wielkiej Brytanii i Szwecji), stworzenie skutecznego i zharmonizowanego mechanizmu zabezpieczania danych przetwarzanych i przechowywanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub danych w publicznych sieciach komunikacyjnych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępczości i przestępstw kryminalnych, w tym terroryzmu.

[1] Dotychczas nieopublikowane w Dz.U.

Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, iż wybór podstawy prawnej nie jest pozostawiony uznaniu ustawodawcy wspólnotowego, lecz musi opierać się na elementach obiektywnych, możliwych do zweryfikowania na drodze sądowej. Do elementów tych zalicza się między innymi cel i treść aktu prawnego[1].

Art. 1 projektu decyzji ramowej mówi o celu projektu, jakim jest ułatwienie współpracy s ądowej w sprawach karnych.

Treść aktu precyzuje środki prowadzące do osiągnięcia deklarowanego celu. Proponuje się z jednej strony – harmonizację odpowiednich kategorii danych używanych w komunikacji elektronicznej oraz określenie czasu, podczas którego dane te powinny być zabezpieczane, z drugiej strony – organizację warunków wzajemnego dostępu Państw Członkowskich do potrzebnych danych poprzez przyjęte już instrumenty współpracy w dziedzinie prawa karnego.

Należy zaznaczyć, że w kwestii definicji danych o ruchu oraz danych dotyczących lokalizacji, a także w kwestii ochrony danych, akt odsyła do instrumentów wspólnotowych, mianowicie do dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o życiu prywatnym i łączności elektronicznej)[2] oraz dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ochrony osób fizycznych odnośnie do przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych[3].

Cytowane wyżej prawo wspólnotowe, opierając się na art. 95 Traktatu WE, reguluje już sprawy związane z przetwarzaniem danych, natomiast obecny projekt ma na celu harmonizację kategorii danych, które usługodawcy powinni przechowywać przez określony czas, a także określenie tego czasu.

Należy jednak przypomnieć, że art. 47 Traktatu UE stanowi:
Z zastrzeżeniem postanowień zmieniających Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą w celu ustanowienia Wspólnoty Europejskiej, Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, żadne z postanowień końcowych niniejszego Traktatu w niczym nie narusza Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie oraz późniejszych traktatów i aktów je zmieniających lub uzupełniających.

Zgodnie z art. 47 Traktatu UE nie wolno zatem naruszać acquis communautaire poprzez akt oparty na Traktacie UE. Pojawia się pytanie, czy środki proponowane w obecnym projekcie „naruszają" prawo wspólnotowe, zwłaszcza w zakresie postanowień dyrektywy 2002/58/WE.

Trzeba w związku z tym zwrócić uwagę na fakt, iż dyrektywa 2002/58/WE wprowadziła już szereg obowiązków dotyczących kategorii danych, które powinny być zabezpieczane przez podmioty gospodarcze, a także okresu, przez jaki mają one być zabezpieczane. Wynika z tego, że zmiany w tej dziedzinie, przewidziane w projekcie decyzji ramowej, nie mogą być przedmiotem instrumentu opartego na Traktacie UE.
W rezultacie twierdzić można, że przyjęcie rozpatrywanego aktu mogłoby stanowić naruszenie

[1] Zob. zwłaszcza TSWE, sprawa C-42/97, Parlament przeciw Radzie, ust. 36
[2] Dz.U. L 201 z 31.07.2002, str. 37
[3] Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31

art. 47 Traktatu UE.

Na posiedzeniu w dniu 31 marca 2005 r., Komisja Prawna postanowiła przy 11 głosach „za" i 2 głosach wstrzymujących się[13], że:

- harmonizacja kategorii danych oraz czas przechowywania tych danych przez us ługodawców są ujęte w acquis communautaire, w dyrektywie 2002/58/WE;

- decyzja ramowa oparta na Tytule VI Traktatu UE, która miałaby na celu modyfikację tych elementów, naruszałaby postanowienia wymienionej dyrektywy i w konsekwencji mogłaby stanowić naruszenie art. 47 Traktatu UE;

- co się tyczy harmonizacji kategorii danych i czasu przechowywania tych danych przez us ługodawców, w istniejących już ramach wspólnotowych istnieje odpowiednia podstawa prawna, art. 95 Traktatu WE;

W świetle powyższego możliwe jest stworzenie dwóch odrębnych aktów: aktu opartego na pierwszym filarze (TWE), dotyczącego harmonizacji kategorii danych i czasu przechowywania tych danych, oraz aktu opartego na trzecim filarze (TUE), dotyczącego aspektów związanych z współpracą sądową w sprawach karnych, w szczególności w dziedzinie dostępu do odno śnych danych i ich wymiany.

Z wyrazami szacunku,

Giuseppe Gargani

[13] Posłowie obecni podczas końcowego głosowania: Andrzej Jan Szejna (przewodniczący p.o.), Manuel Medina Ortega (sprawozdawca komisji opiniodawczej i zastępca Nicoli Zingarettiego), Alexander Nuno Alvaro (zast ępca Antonia Di Pietra), Maria Berger, Marek Aleksander Czarnecki, Bert Doorn, Piia-Noora Kauppi, Kurt Lechner (zastępca Antonia López-Istúriz White'a), Klaus-Heiner Lehne, Alain Lipietz, Antonio Masip Hidalgo, Aloyzas Sakalas i Jaroslav Zvěřina.

PROCEDURA

Tytuł	Inicjatywa Republiki Francuskiej, Irlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa dotycząca projektu decyzji ramowej w sprawie zabezpieczania danych przetwarzanych i przechowywanych w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub danych w publicznych sieciach komunikacyjnych w celu zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i ścigania przestępczości i przestępstw kryminalnych, w tym terroryzmu
Odsyłacze	8958/2004 – C6-0198/2004 – 2004/0813(CNS)
Podstawa prawna	art. 39 ust. 1 UE
Podstawa przepisowa	art. 93, 51 oraz 35
Data konsultacji z PE	16.11.2004
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia na posiedzeniu	LIBE 01.12.2004
Komisja wyznaczona do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	ITRE 01.12.2004
Opinia niewydana Data wydania decyzji	ITRE 27.4.2005
Ściślejsza współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu	
Sprawozdawca(y) Data powołania	Alexander Nuno Alvaro 25.11.2004
Sprawozdawca(y) zastąpiony/zastąpieni	
Procedura uproszczona Data wydania decyzji	
Zastrzeżenia do podstawy prawnej Data wydania opinii JURI	JURI / 31.3.2005
Zmiana wysokości środków finansowych Data wydania opinii BUDG	/
Konsultacja z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym Data wydania decyzji na posiedzeniu	0.0.0000
Konsultacja z Komitetem Regionów Data wydania decyzji na posiedzeniu	0.0.0000
Rozpatrzenie w komisji	01.2.2005 28.4.2005 26.5.2005
Data zatwierdzenia	26.5.2005
Wynik głosowania końcowego	za: 28 przeciw: 1 wstrzymujących się: 0

Posłowie obecni podczas końcowego g łosowania	Alexander Nuno Alvaro, Edit Bauer, Johannes Blokland, Mihael Brejc, Michael Cashman, Giusto Catania, Charlotte Cederschiöld, Carlos Coelho, Antoine Duquesne, Patrick Gaubert, Lilli Gruber, Magda Kósáné Kovács, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Barbara Kudrycka, Stavros Lambrinidis, Romano Maria La Russa, Henrik Lax, Edith Mastenbroek, Claude Moraes, Martine Roure, Ioannis Varvitsiotis, Stefano Zappalà
Zastępcy obecni podczas końcowego g łosowania	Ignasi Guardans Cambó, Luis Francisco Herrero-Tejedor, Sophia in 't Veld, Jean Lambert, Siiri Oviir, Vincent Peillon, Kyriacos Triantaphyllides
Zastępcy (art.178 ust. 2) obecni podczas końcowego głosowania	
Data złożenia – A6	31.5.2005 A6-0174/2005
Uwagi	...